

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
bytem X.

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2024, č. j.: X.

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2024, č. j.: X., se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2024, č. j.: X., se zrušuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2024, č. j.: X., jímž byly zamítnuty její námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2024, č. j.: X., kterým byl žalobkyni podle ust.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

§ 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „z.d.p.“), od 31. 12. 2022 přiznán starobní důchod ve výši 23 934 Kč měsíčně; X.; současně bylo určeno, že výplata starobního důchodu ani zvýšení procentní výměry od lednové splátky 2023 žalobkyni nenáleží.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně napadla nezhodnocení doby zaměstnání v říjnu 1996, v roce 1997 a v lednu 1998, tj. dohromady 427 dnů. Dokumentace k tomuto období se ztratila při stěhování pobočky Pražské správy sociálního zabezpečení, na které byl žalobkyni dne 28. 6. 2000 potvrzen zápočtový list. Vyplývá z něj, že pracovní poměr žalobkyně trval nepřetržitě od 1. 9. 1979 do 30. 6. 2000. Žalovaná neakceptovala pracovní smlouvu, výpověď z pracovního poměru ze dne 21. 8. 1997 vystavenou konkurzní správkyní, stažení výpovědi ze dne 15. 12. 1997, jmenování do funkce od 1. 11. 1996, potvrzení zdravotní pojišťovny o zařazení v kategorii zaměstnance a výplatní pásky za roky 1996 a 1998 vyjma října 1996 a ledna 1998. Žalobkyně je přesvědčena, že těmito listinnými podklady prokázala svou výdělečnou činnost po celých 427 dnů, přičemž od 1. 1. 1986 až do 30. 6. 2000 nečerpala žádné nemocenské dávky. V souvislosti s nezhodnocením doby zaměstnání na základě jiných průkazných důkazů, než jsou chybějící mzdové podklady, žalobkyně citovala závěrečnou zprávu Veřejného ochránce práv ze dne 28. 1. 2013, sp. zn.: 3122/2012/VOP/DŘ, o šetření v podobné věci, v níž se pojednává o rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 9. 2013, č. j.: 2 Ad 56/2012-81, a o rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j.: 6 Ads 85/2013-33. Žalovaná je odpovědná za zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, je povinna si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí nezbytné ke zjištění skutkového stavu věci a činnost vykonává pro veřejnost v rámci veřejné správy, pročez má vycházet dotčeným osobám vstříc. Žalobkyně navrhovala osobní schůzku nebo se žalovaná mohla obrátit s dotazem na konkurzní správkyni, žalobkyně rovněž předala seznam spolupracovníků, kteří s ní působili u daného zaměstnavatele v průběhu konkurzního řízení.
3. Žalobkyně dále nesouhlasila s výpočtem důchodu z příjmů z vedlejší činnosti v letech 1989, 1990 a v části roku 1991. Rozpor se zákonem žalobkyně spatřuje ve vadné aplikaci institutu autoremedury, když napadené rozhodnutí bylo vydáno v její neprospěch. V napadeném rozhodnutí žalovaná do evidence doplnila příjmy z vedlejší činnosti, čímž došlo ke snížení vyloučené doby a ke snížení důchodového výměru. Žalobkyně navrhuje vyloučit dobu let 1989, 1990 a od 1. 1. 1991 do 23. 8. 1991, jak bylo původně učiněno v osobním listu důchodového pojištění ze dne 7. 6. 2023.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když nejprve rekapitulovala dosavadní průběh řízení a žalobní námitky. Jde-li o dobu pojištění v rozsahu 427 dnů v období října 1996, roku 1997 a ledna 1998, dokumenty předložené žalobkyní vztahující se k jejímu zaměstnání mají jen zčásti potřebnou vypovídací hodnotu. Tuto požadovanou dobu pojištění žalovaná nemohla zhodnotit, protože pro takový zápočet neměla potřebné dokumenty (zejména výplatní pásky, mzdové listy, doklad o vyplaceném nemocenském). Ohledně druhého žalobního bodu žalovaná sdělila, že žalobkyně v letech 1987 až 1991 vykonávala vedlejší pracovní poměr, tudíž do starobního důchodu před dosažením důchodového věku nechala započítat vyměřovací základy z tohoto vedlejšího pracovního poměru, čímž došlo ke snížení vyloučené doby. Nastal střet mezi vyloučenou dobou z hlavního zaměstnání a hrubých

výdělků z vedlejšího zaměstnání, ovšem srovnávací výpočet podle ust. § 3a vyhlášky č. 284/1995 Sb. lze provést jen, pokud vyloučené doby netrvaly po celý kalendářní rok. Žalovaná postupovala podle výkladu z roku 2001 schváleného Ministerstvem práce a sociálních věcí, který byl potvrzen v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 3 Ads 78/2010-93, a ze dne 27. 11. 2008, č. j. 3 Ads 88/2008-173. Žalovaná souhlasila s tvrzením žalobkyně, že nemělo být vydáno autoremedurní rozhodnutí, když žalobkyni nebylo ani částečně vyhověno.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně ke dni 30. 12. 2022 uplatnila nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku s datem přiznání 31. 12. 2022. Rozhodnutím žalované ze dne 26. 5. 2023, č. j.: X., byl žalobkyni podle ust. § 31 z.d.p. od 31. 12. 2022 přiznán starobní důchod ve výši 25 075 Kč měsíčně. X. Současně bylo určeno, že výplata starobního důchodu ani zvýšení procentní výměry od lednové splátky 2023 žalobkyni nenáleží. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí námitky.
6. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 4. 2024, č. j.: X., bylo podle ust. § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), ve spojení s ust. § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č. j.: X., ve výroku I. změněno tím způsobem, že žalobkyni byl podle ust. § 31 z.d.p. od 31. 12. 2022 přiznán starobní důchod ve výši 23 934 Kč měsíčně, zatímco výroky II. a III. zůstaly nezměněny.
7. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně námitky, v nichž napadla snížení počtu původně vyloučených dnů z 3322 na 1426, čímž bylo z přehledu vyloučených dob za roky 1986 až 1991 vyňato 1896 dnů. Dále žalobkyně žádala o doplnění osobního listu důchodového pojištění o odpracovanou dobu od 1. 10. 1996 do 31. 10. 1996, od 1. 1. 1997 do 31. 12. 1997 a od 1. 1. 1998 do 31. 1. 1998, tj. v souhrnu 427 dnů.
8. Následně vydala žalovaná napadené rozhodnutí ze dne 31. 5. 2024. Podle odůvodnění požadovanou dobu pojištění od 1. 10. 1996 do 31. 10. 1996, od 1. 1. 1997 do 31. 12. 1997 a od 1. 1. 1998 do 31. 1. 1998 není možno zhodnotit, neboť pro takový zápočet nemá žalovaná potřebné dokumenty (zejména výplatní pásky, mzdové listy, doklad o vyplaceném nemocenském). Žalovaná dne 27. 10. 2023 písemně vyzvala žalobkyni, aby na předepsaných tiskopisech zaslala čestná prohlášení svědků – spolupracovníků. Žalobkyně však zaslala dokumenty neprokazující svou výdělečnou činnost v namítaném období. K příjmům získaným žalobkyní v letech 1989, 1990 a v části roku 1991 žalovaná podotkla, že ve starobním důchodu před dosažením důchodového věku byly zhodnoceny vyměřovací základy získané žalobkyní z vedlejšího pracovního poměru.
9. Součástí správního spisu jsou mj. následující dokumenty: potvrzení při změně zaměstnání (zápočtový list) ze dne 26. 6. 2000, pracovní posudek ze dne 29. 8. 2000, výpověď z pracovního poměru ze dne 21. 8. 1997 s jejím zrušením, jmenování do funkce X. ze dne 1. 11. 1996, přehled dob zdravotního pojištění ze dne 19. 1. 2006, interní sdělení ze dne 7. 4. 1997, předání archiválií ze dne 26. 11. 1997, karta pojištěnce zdravotní pojišťovny ke dni 3. 11. 2023, návrh na vyřazení investičního majetku ze dne 26. 3. 1997, zápis o vyřazení investičního majetku ze dne 26. 3. 1997, nabídka prodeje nemovitosti ze dne 30. 12. 1997, dopis ze dne 2. 9. 1997 s následnou odpovědí a sdělení k opravě karmy ze dne 15. 10. 1997.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s.ř.s.
12. Podle ust. § 31 odst. 1 z.d.p. *pojištěnec má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku, jestliže získal dobu pojištění 40 let a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše 3 roky. Do doby pojištění potřebné pro vznik nároku na starobní důchod podle předchozí věty se náhradní doby pojištění započítávají v rozsahu podle § 29 odst. 5.*
13. Podle ust. § 31 odst. 2 z.d.p. *starobní důchod podle odstavce 1 se přizná nejdříve ode dne podání žádosti o přiznání tohoto důchodu. Za den vzniku nároku na starobní důchod podle odstavce 1 se považuje den, od něhož je tento důchod přiznán.*
14. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda lze období října 1996, rok 1997 a leden 1998 zohlednit jako dobu pojištění. Za uvedené období se nedochovaly žádné dokumenty, z nichž by bylo možné zjistit vyměřovací základy. Výdělky za uvedená období tudíž zhodnotit nelze, avšak na prokázání dob pojištění nejsou kladena zdaleka tak přísná kritéria; podle ust. § 85 odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb. lze k prokázání doby pojištění použít čestné prohlášení dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li ji prokázat jinak. K prokázání dob pojištění tudíž stačí obdobná míra jistoty, jako tvrzení dvou svědků, přitom tvrzení svědků, často po desítkách let, nemůže spolehlivě určit podrobný průběh pracovního procesu, nýbrž toliko skutečnost zaměstnání žadatele o důchod a setkávání s ním v pracovním styku a na pracovišti. Podle ust. § 16 odst. 4 písm. c) z.d.p. jsou doby, po které byl pojištěnec poplatníkem pojistného na pojištění, nelze-li zjistit výše jeho vyměřovacích základů, vyloučenými dobami. Je-li tudíž prokázána doba pojištění, avšak nelze zjistit vyměřovací základy, nesmí být uvedené období opominuto, ale je nutné je započítat coby vyloučenou dobu.
15. Obdobný náhled při nemožnosti zjistit vyměřovací základy zaujal i Nejvyšší správní soud, který v právní větě k rozsudku ze dne 27. 11. 2008, č. j.: 3 Ads 88/2008 – 173, publ. pod č. 2478/2012 Sb. NSS, k dobám před rokem 1996 konstatoval: *„Vyloučenou dobou pro účely stanovení osobního vyměřovacího základu je i doba, kdy má pojištěnec v období před 1. 1. 1996 prokázanu dobu důchodového pojištění ve smyslu § 13 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, nelze-li zjistit výši jeho hrubého výdělku ve smyslu § 16 odst. 3 věty první téhož zákona.“* V samotném textu rozsudku pak závěr právní věty vztahuje i k dobám pojištění od roku 1996.
16. K důkaznímu standardu dob pojištění a jeho porovnání s prokázáním výdělků se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 8. 7. 2011, č. j.: 3 Ads 47/2011 - 74, v němž zdůraznil institut vyloučených dob jako úpravu ve prospěch žadatele o důchod: *„V této souvislosti je třeba zdůraznit, že institut vyloučených dob je zaměřen ve prospěch pojištěnce, nikoli v jeho neprospěch. Smyslem je zde zabránit tomu, aby byly oprávněnému takzvaně „rozměňovány“ výdělky tím, že by se do vyměřovacího základu zahrnovaly doby bez*

započitatelného příjmu.“ Podrobněji se Nejvyšší správní soud zabíral uvedenou problematikou v žalobě zmíněném rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č. j.: 6 Ads 85/2013 – 33: „Právě s odkazem na § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení rozlišil zákonodárce důkazní standard ve vztahu k době pojištění oproti důkaznímu standardu ve vztahu k prokázání výše osobního vyměřovacího základu. Na průkaznost výše osobního vyměřovacího základu klade judikatura Nejvyššího správního soudu vyšší nároky co do přesnosti údajů v předkládaných listinách. Tuto skutečnost dovodil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 4 Ads 28/2013-22 ze dne 11. července 2013 a následně konstatoval, že „ani platové výměry na daň ze mzdy, další doklady o vyměření mzdy či jiné doklady o průběhu pracovního poměru (např. zápočtový list) nejsou podle uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečně podrobným zdrojem informací pro dovození měsíčních příjmů pojištěnce s takovou přesností, aby bylo možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu pojištění. Tyto listiny totiž nezaznamenávají příjem za každý jednotlivý měsíc a nelze z nich vyčíst podrobnosti o průběhu pracovního poměru pojištěnce, tedy zejména zda pracoval každý měsíc, zda nečerpal neplacené volno či nemocenské či zda za něj bylo po celou dobu odváděno pojistné, popř. v jaké výši.“ Za důkazní prostředek sloužící k spolehlivému stanovení vyměřovacích základů považoval v uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud mzdové listy za jednotlivé kalendářní roky rozhodného období, které byly podkladem pro vyhotovení evidenčního listu důchodového zabezpečení, takže údaje v nich uvedené postačovaly k výpočtu hrubého výdělku za příslušný kalendářní rok. Uvedené však nelze bez dalšího vztahovat na postup při prokázání doby pojištění, kterou, jak bylo uvedeno výše, lze ve smyslu § 85 odst. 5 zákona o organizaci sociálního zabezpečení prokázat dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i jinými obecnějšími důkazními prostředky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 78/2010-93 ze dne 27. října 2010 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 27/2013-20 ze dne 19. června 2013). Není-li následně pro zjištěnou dobu pojištění možné určit výši vyměřovacího základu, uplatní se pro výpočet postup dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 88/2008-179 ze dne 27. listopadu 2008).“

17. V případě žalobkyně tudíž bylo třeba vyhodnotit, zda doložené podklady prokazují dobu pojištění za období října 1996, roku 1997 a ledna 1998, a to alespoň na srovnatelné úrovni s čestným prohlášením dvou svědků. Soud došel k závěru, že uvedená období byla žalobkyní dostatečně prokázána coby doby pojištění a měla být tudíž hodnocena jako vyloučené doby.
18. Žalobkyně doložila pracovní smlouvu, dále ujednání o změně v pracovní smlouvě ze dne 1. 6. 2000, podle něhož se pracovní poměr prodlužuje do 30. 6. 2000. Jedním ze zásadních podkladů je pracovní posudek ze dne 29. 8. 2000, který potvrzuje trvání pracovního poměru po celou dobu včetně reálného výkonu zaměstnání, výslovně je zdůrazněno, že pracovní poměr žalobkyně trval i po prohlášení konkurzu v červnu 1997, žalobkyně pracovala i poté, dle posudku řádně. Potvrzení při změně zaměstnání (zápočtový list) rovněž potvrzuje celkové kontinuální trvání pracovního poměru až do roku 2000. Dané skutkové závěry ještě utvrzují konkrétní listiny podepsané žalobkyní v rámci výkonu zaměstnání (případně hovořící o žalobkyni jako zaměstnankyni) ve sporném roce 1997; jedná se o interní sdělení ze dne 7. 4. 1997 o vyřazení písemností s prošlou lhůtou, předání archiválií ze dne 26. 11. 1997, návrh na vyřazení investičního majetku ze dne 26. 3. 1997, odpověď obecního zastupitelstva žalobkyni ze dne 30. 12. 1997, dopis externího dodavatele služeb požární ochrany ze dne 2. 9. 1997 s odpovědí žalobkyně, informování o opravě karmy ze dne 15. 10. 1997. K roku 1997 se vztahuje i výpověď z pracovního poměru ze dne 21. 8. 1997, podle níž mělo dojít k zániku pracovního poměru, avšak následně je v dolní části dokumentu učiněna

poznámka o zrušení výpovědi. Výkonu zaměstnání v říjnu 1996 pak dále zjevně nasvědčuje i jmenování do funkce X. ze dne 1. 11. 1996 hovořící o dosavadní funkci (tedy i v říjnu) X. Důkazní situaci pak utvrzuje a dotvára výpis zdravotní pojišťovny ze dne 3. 11. 2023, podle něhož byla žalobkyně po celou dobu ode dne 1. 3. 1994 do dne 30. 6. 2000 kontinuálně zaměstnána a zaměstnavatel za ni v celém časovém úseku hradil pojistné na zdravotní pojištění.

19. Listinné podklady obsažené ve správním spisu tak nepochybně prokázaly, že žalobkyně vykonávala zaměstnání kontinuálně až do konce června 2000 a období října 1996, roku 1997 a ledna 1998 je proto nutno započít jako dobu pojištění, byť stav dokazování neumožňuje za daná období stanovit vyměřovací základy. Důkazní situace pro uvedená období je více než srovnatelná s postačujícím čestným prohlášením dvou svědků.
20. Nezapočetla-li žalovaná žalobkyni předmětná období coby dobu pojištění, byl jí zjištěný skutkový stav v rozporu se spisy (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).
21. Důvodná je taktéž námitka vadného využití institutu autoremedury (§ 87 s.ř.). Autoremedurní rozhodnutí vyžaduje plné vyhovění odvolání (resp. námitkám), k čemuž u žalobkyně zjevně nedošlo, ba naopak došlo jejím prostřednictvím ke změně prvotního rozhodnutí k horšímu. Jakkoliv v řízení o námitkách neplatí zákaz změny k horšímu, tj. zákaz reformationis in peius (§ 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb. vylučující aplikaci § 90 odst. 3 s.ř.), je zcela nepřípustné učinit tak autoremedurou. Aplikace autoremedury dle § 87 s.ř., nebylo-li námitkám plně vyhověno, představuje zásadní procesní vadu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., a to s ohledem na převzetí závěrů autoremedurního rozhodnutí rozhodnutím napadeným.
22. Konečně se žalobkyně domáhala, aby období let 1989, 1990 a období roku 1991 až do dne 23. 8. byla vyloučenými dobami tak, jak bylo stanoveno původním rozhodnutím ještě před nezákonným využitím autoremedury. Soud se zabýval tím, jak žalovaná v napadeném rozhodnutí svůj postup odůvodnila, a dospěl k závěru o jeho nepřezkoumatelnosti. V původním rozhodnutí byly uvedené doby vedeny jako vyloučené, v autoremedurním rozhodnutí není zmínka, proč došlo ke změně, pouze jsou v přiloženém osobním listu důchodového pojištění uvedeny výdělky z vedlejší činnosti. V napadeném rozhodnutí je toliko konstatováno, že se započítají vyměřovací základy z vedlejšího pracovního poměru, protože jiné vyměřovací základy jsou nedošetřitelné. Za situace, kdy došlo na základě námitek žalobkyně k snížení celkové výměry důchodu, bylo namístě všechny změny řádně odůvodnit. V napadeném rozhodnutí však není obsažena žádná právní argumentace, proč byly v neprospěch žalobkyně započítány příjmy z vedlejší činnosti (lze předpokládat, že nižší než z hlavního pracovního poměru), pokud by vedení předmětných dob pojištění jako vyloučených pro ni bylo výhodnější. Jelikož obstat musí napadené rozhodnutí samo, nelze přihlížet k argumentaci ve vyjádření k žalobě; nicméně pro účely efektivity soud dodává, že v novém řízení bude třeba provést podrobnější vypořádání námitky.
23. Jelikož z napadeného rozhodnutí (a to ani ve spojení s rozhodnutím autoremedurním) není vůbec zřejmé, z jakého právního titulu byly v neprospěch žalobkyně započítány příjmy z vedlejšího pracovního poměru, bylo-li by pro ni výhodnější hodnocení daných dob jako vyloučených, shledal soud v daném aspektu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

24. Z výše uvedených důvodů soud na základě ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) i c) s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
25. V novém řízení žalovaná uzná období října 1996, roku 1997 a ledna 1998 za doby pojištění. Autoremedura dle ust. § 87 s.ř. bude moci být uplatněna jen za zákonných podmínek, tzn. výlučně v případě plnému vyhovění námitkám. Z nového rozhodnutí bude zřejmá důkladná právní argumentace stran upřednostnění výdělků z vedlejší činnosti před vyloučenými dobami. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaná vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázána.
26. Podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. soud přistoupil i ke zrušení autoremedurního rozhodnutí ze dne 4. 4. 2024, neboť autoremedury dle ust. § 87 s.ř. nemělo být vůbec využito, nebylo-li žalobkyni plně vyhověno. Původní rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2023 není tímto rozsudkem dotčeno.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobkyni náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. června 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce